

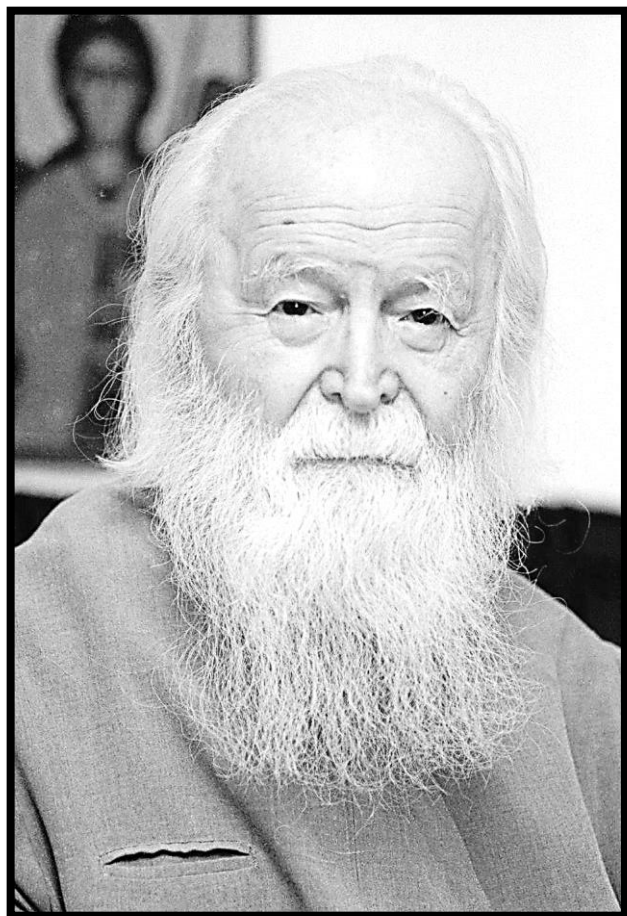
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 155 / 28 februarie 2016

**PĂRINTELE
SOFIAN**

–DESPRE POST–

Ce este postul? Postul înseamnă în primul rând înfrânare. Vă atrag atenția asupra acestui lucru: dacă mânânci o mâncare foarte bună de post și mânânci bine, ai încălcat postul. [...]

De asemenea, vă atrag atenția că cel ce postește de bucate, postește zadarnic dacă postul lui nu este însoțit și de postul celălalt, sufletesc: postul de rele. Postul de rele, postul de păcate este obligatoriu, mai ales postul gurii. De pildă, dacă bârfești, chiar dacă nu mânânci nimic, tot în iad te duci.

Cine osândește pe altul, acela e mai vinovat decât cel care nu postește, pentru că intră în drepturile lui Dumnezeu. De aceea Părinții ne îndeamnă mai ales la acest post al gurii, cum spune psalmistul: „Pune, Doamne, pază gurii mele”. O vorbă odată spusă, nu mai poți fi stăpân pe ea. Zboară de la tine și este mereu comentată și răstălmăcita în toate

chipurile. De aceea, ține-ți-o pe loc, mai ales când e vorba de un cuvânt rău. Sfântul Ioan Gura de Aur spune că de asta sunt dinții și buzele în fața limbii, că doar-doar vom putea înfrâna această limbă și Doamne, Doamne, cât venin și cât vicleșug știe ea să verse de multe ori! Citiți în seara asta epistola Sfântului Iacov, să vedeți ce ne îndeamnă el să facem ca să ne ținem în frâu limba plină de răutate. Limba clevetitoare pe mulți a lipsit de plata ostanelilor lor — e bine să nu uitați aceasta. Tot așa gândurile, imaginile, aducerile aminte de păcat, toate acestea atacă postul și-l strică. Așa că vă îndemn să fiți foarte atenți și la postul simțurilor, adică să închidem toate ușile prin care poate intra păcatul în noi, pentru că acesta este rostul postului, frați creștini: să închidem ușile prin care intră păcatul, să stârpim adică tot răul din noi.

Postul este o regulă de aur pentru buna noastră orânduire, și trupească și sufletească. E regula regulilor. Noi avem nevoie mai ales de vindecarea sufletului – de aceea, este de mare folos să postim. Și cei vechi au postit. Citiți cartea lui Iona, să vedeți cât de aspru era postul păgân. Când au postit cei din Ninive, au postit de la împărat până la ultimul animal – și animalele posteau. Și când a văzut Dumnezeu așa ceva, s-a milostivit îndată de cetate. Și ei erau păgâni, iar noi, creștini de două mii de ani, ne revoltăm, ocărâm: *„Iar post? Iar n-am voie să mănânc cutare sau cutare? Ce-i cu atâta post?! Dacă*

postezi, slăbești, ai dureri de cap, nu poți munci”.

Nu-i chiar așa, frați creștini! Sfântul Teodosie cel Mare 30 de ani n-a mâncat decât pâine din Sfânta Împărtășanie și a trăit 107 ani! Când mânca și puține zarzavaturi, era sărbătoare. Și avea grijă de mănăstire și avea în curtea mănăstirii trei spitale, de care trebuia să se îngrijească. Noi nu ne putem închipui cât de ușor și cât de plăcut și cu câtă bucurie posteau acești sfinți! Și astăzi sunt foarte mulți călugări care postesc câte o săptămână întreagă, alții postesc câte 40 de zile și nu trăiesc decât cu Sfânta Împărtășanie. Dar nu numai călugării. A venit odată la mine, într-o Joi Mare, un muncitor, să se împărtășească. L-am întrebat: *„Ai postit ceva”*? Mi-a răspuns: *„Părinte, de luni până acum, n-am mâncat nimic”*. *„Lucrezi?”* *„Da”*. *„Unde lucrezi?”* *„Încarc vagoane cu piatră”*. Și nu mâncase nimic, de luni.

Frați creștini, nu vă revoltați împotriva postului. Maica Domnului a postit și toți apostolii și toți sfinții din calendar au fost mari postitori – și pentru post total, al sufletului și al trupului, ei au avut niște bucurii extraordinare. Știți cum e cu postul? Primele trei zile e mai greu — e un fel de grevă a organismului — dar pe urma aproape uiți că postești și începi să simți efectul binefăcător. Simți cum se repară în tine toate măduarele betegite, pentru că dacă te îmbuibi prea mult, chiar și cu mâncare de post, simți cum se răzbuna organismul tău și încet-încet, depui armele, te doare ba ici, ba colo...

În rânduiala noastră, copiii, bătrânii, bolnavii și cei ce lucrează în medii toxice nu sunt obligați să postească. Este această libertate: cum vor ei, să postească sau să nu postească. Dar dacă nu vor să postească, să spună la spovedanie, ca să ia binecuvântare, pentru că binecuvântarea le va spori puterea. Biserica nu este tiran și Dumnezeu nu vrea să ne ucidă cu postul, ci să strunim în noi aceste apucături rele. Și totodată, ne reparăm și sănătatea noastră. Biserica este numită și spital pentru bolile sufletești. Fiecare boala fizică are un substrat sufletească. Oboselile nervoase, spaimile, abuzurile, mânia, mândria, toate acestea ne atacă profund în lăuntru nostru, se varsă aceste toxine în ființa noastră și ne amărăsc viața cea dinlăuntru. De aceea, postul dumneavoastră trebuie să fie complet. Un post de mâncare, dar și post de toată această răutate omenească.

Sursa: www.cuvantul-ortodox.ro

STAREȚUL EMILIANOS SIMONOPETRITUL

CĂSĂTORIA – TAINA CEA MARE –

PARTEA A IV-A

Când îți vezi căsătoria, soțul, soția, trupul perechii tale, când îți vezi necazurile, toate cele ale casei tale, să știi că sunt semne ale prezenței lui Hristos. E ca și cum ai auzi pașii lui Hristos, ca și cum ar veni, ca și cum ai fi gata să-i auzi glasul. Toate acestea

sunt umbre ale lui Hristos, descoperindu-ne că este cu noi. E adevărat totuși că, din pricina grijilor și neliniștilor, simțim că El lipsește. Dar Îl putem vedea în umbre, și ne încredințăm că este cu noi. De aceasta, în Biserica timpurie nu exista o slujbă aparte a cununiei. Bărbatul și femeia mergeau pur și simplu la Biserică și se împărtășeau împreună. Ce înseamnă asta? Că de aici încolo viața lor devine o singură viață în Hristos.

Cununiele sau coroanele de nuntă sunt și ele simboluri ale prezenței lui Hristos. Și anume, ele simbolizează mucenicia. Soțul și soția poartă cununi pentru a arăta că sunt gata să se facă mucenici pentru Hristos. A spune că „Sunt căsătorit” înseamnă că trăiesc și mor pentru Hristos. „Sunt căsătorit” înseamnă că tânjesc și însetez după Hristos. Cununile sunt și semne împărătești, așa că soțul și soția sunt împărat și împărăteasă, iar casa lor este împărăție, o împărăție a Bisericii, o prelungire a Bisericii.

Care a fost începutul căsătoriei? Căderea în păcat a omului. Înainte de aceasta, nu era căsătorie – nu în înțelesul de astăzi. Abia după Cădere, după ce Adam și Eva au fost izgoniți din rai, Adam a „cunoscut” pe Eva (Fac. 4:1) și s-a pus început căsătoriei. De ce atunci? Pentru ca să-și amintească de căderea lor și de izgonirea din Rai, și să caute să se întoarcă acolo. Căsătoria este, prin urmare, o întoarcere în raiul duhovnicesc, Biserica lui Hristos. „Sunt căsătorit” înseamnă, așadar, că sunt un împărat, un mădular credincios și adevărat al Bisericii.

Cununile simbolizează și biruința cea mai de pe urmă, ce va fi atinsă în împărăția cerurilor. Când preotul ia cununile, îi zice lui Hristos: „primește cununile lor întru Împărăția ta”, ia-le în împărăția Ta și le ține acolo, până la biruința cea mai de pe urmă. Așadar, căsătoria e un drum: începe pe pământ și se sfârșește în cer. Este o împreunare, o legătură cu Hristos, Care ne încredințează că ne va duce la cer, spre a fi pururea cu Dânsul. Căsătoria este un pod care ne duce de la pământ la cer. E ca și cum taina ar zice: Dincolo și mai presus de dragoste, dincolo și mai presus de soțul tău, de soția ta, mai presus de întâmplările de zi cu zi, adu-ți aminte că ești menit cerului, că ai plecat pe un drum care te va duce acolo negreșit. Mireasa și mirele își dau mâna unul altuia, iar preotul le ține pe ale amândurora, și îi duce în jurul mesei, dănțuind și cântând. Căsătoria este mișcare, este sporire, este o călătorie ce se va încheia în cer, în veșnicie. Căsătoria pare să unească două persoane. Însă nu sunt două, ci trei. Bărbatul se căsătorește cu femeia, și femeia se căsătorește cu bărbatul, iar cei doi împreună se căsătoresc cu Hristos. Așadar, trei iau parte la taină, trei rămân împreună în viață.

În dănțuirea din jurul mesei, perechea este purtată de preot, care este un chip al lui Hristos. Aceasta înseamnă că Hristos ne-a prins, ne-a izbăvit, ne-a răscumpărat și ne-a făcut ai Săi. Aceasta este „taina cea mare” a nunții (cf. Gal. 3:13).

În latină, cuvântul „taină” a fost tradus cu „sacramentum”, care înseamnă jurământ. Și căsătoria este un jurământ, o făgăduință, o împreunare, un legământ, așa cum am mai zis. Este o legătură netrecătoare cu Hristos.

„Sunt căsătorit”, așadar, înseamnă că mi-am robit inima lui Hristos. Dacă vreți, vă puteți căsători. Dacă vreți, nu vă căsătoriți. Dar dacă vă căsătoriți, acesta este înțelesul căsătoriei în Biserica Ortodoxă, cea care v-a adus întru ființă. „Sunt căsătorit” înseamnă: sunt robul lui Hristos. Toate elementele slujbei cununiei sunt umbre și simboluri care arată prezența lui Hristos. Când stai undeva și vezi dintr-odată o umbră, știi că se apropie cineva. Nu-l vezi, dar știi că e acolo. Te trezești dis-de-dimineată, și vezi zarea roșie a răsăritului. Știi că, peste puțină vreme, va ieși soarele. Și într-adevăr, de după munte, începe să răsară soarele. (Ultima parte.)

Sursa: *Biserica în rugăciune – Tainica liturghie a inimii*, Sfânta Mănăstire a Bunevestiri – Ormilă, Grecia, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 1 martie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 4 martie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 5 martie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
/ 18:00 – **Vecernia și Litia**
- **Duminică:** 6 martie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a lăsatului sec de carne)*

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro